

הגדה של פסח

מעבדות רוחנית לחופש הבחירה

עם הסברים מפורטים על כל הטקסים, מאמרים ונקודות למחשבה לכל המשפחה

ערך והוסיף משלו באהבה: אסף יערי וצוות המתנדבים מחב"ד רמא"ג
כל הזכויות שמורות. להפצה ולהורדה חינם למען אהבת ישראל והכלל
www.asaf-yaari.com

חג פסח / אביב / חירות שמח וכשר!

והנה חלפה לה עוד שנה ואנחנו שוב עם משפחותינו, השולחן לבוש בלבן והפנים עטויות חיוך חגיגי... אבל כמעט כמו בכל שנה, שוב, כבר אלפי שנים מאז שקם העם המופלא הזה שלנו, שהחג אינו "סתם חג" אלא סמלי במיוחד. שוב יש "כתמים על מצב הרוח" ושוב אנחנו מציינים את חג "החירות" תוך כדי שאנחנו נאבקים גם מול אויב חיצוני וגם, ברמה מסוימת, זה בזה.

אז בחג הזה נחגוג ונברך לא רק את "היציאה ממצרים" אלא נתחבר לרוח היהדות העתיקה, שידעה לחבר שונה ואף הפוך לחלוטין למרקם אחד, מרגש, של עם סגולה, שעשוי ממרקמים שונים אבל עם אחד, מאוחד, סובלני, מואר ונאור...

ההגדה שלפניכם, על תכניה הטקסיים, נכתבה על ידי אבותינו בימי בית שני, שידעו לשלב תמיד בין "מה שצריך" לבין "מה שאפשר" או בין "חשוב" ל"דחוף". אבותינו ידעו להתכופף בפני שליט זר או צרה חיצונית וידעו גם לזקוף גב בגאווה כשליטי הארץ (כמו באלף שנות בית המקדש הראשון והשני). אפשר להגיד בביטחון שאבותינו ידעו היטב לשלב עולמות, לאזן בין הפכים ולהיות מאושרים, כמעט בכל תנאי.

אבותינו שילבו תורה ועבודה, שילבו "ברכה על הקיים" - תוך הסתפקות במועט אך בשאיפה תמידית ליותר, נלחמו ביד אחת ועבדו את האדמה בשנייה, כיתתו חרבות לאתים וקבעו עיתים לתורה... הכל יחד. נקודה מרתקת (ראשונה מתוך רבות) למחשבה!

כך גם ההגדה שבידכם, שמשלבת שני עולמות:

מימין – הטקסט העתיק, הכשר למהדרין של ההגדה המסורתית, בהגהה של ישיבת חב"ד רמא"ג, הגדה "רגילה", בנוסח המחמיר ביותר – "של דוסיים", שלא נגענו בו כלל, נאמן למסורת אבותינו ומתוך האמונה שהלימוד של "מה שהיה" הוא שיקבע, את "מה שיהיה".

משמאל – שפה מודרנית, פשוטה, בעצם תרגום של סמלי החג לנקודות לחשיבה והתבוננות פנימה, כמו מעט הסברים על "מה זה נוגע לי כיום", מעט הרחבה על מושגי החג בשפה מודרנית (כי לא כולם סביב השולחן שולטים בארמית...חחחח) וגם נקודות למחשבה לילדים ולנוער.

אנו מאמינים שההגדה שערכנו, תעזור בקיום המצווה החשובה ביותר של חג זה - **העברת המסורת העתיקה של אבותינו, לילדינו ולדורות הבאים אחרינו.** זו מצוות **ה"והיגדת"** ומכאן, אגב, המילה – הגדה (מלשון "להגיד" או "דיבור או אמירה").

תודה לכל התורמים למפעל הזה לגמרי בהתנדבות ורק מתוך טובת הכלל, אתם מוזמנים להדפיס ולהפיץ את ההגדה כמיטב יכולתכם... ובכל מדיה שלכם באהבה ובברכה "שנדע רק ימים מאושרים, בשורות טובות ובבריאות מושלמת" בעזרת השם, תודה וקידה

אסף יערי.

דקה לפני שמתחילים....

מתוך ויקיפדיה: "חג הפסח (או בשמו המקראי: **חג המצות**) הוא חג יהודי מקראי, הראשון מבין שלוש הרגלים. פסח נחוג בימינו במשך שבעה ימים, מט"ו בניסן ועד כ"א בניסן. היום הראשון והאחרון הם ימים טובים, והימים שביניהם מכונים "חול המועד" (כי מצד אחד הם "כמו חול" – לא חשובים ומצד שני "מועד" – חג חגיגי).

פסח מציין את יציאת בני ישראל מעבדות מצרים לחירות, שחלה בליל היום הראשון לחג "ליל הסדר", לאחר מכת בכורות. שמו של החג נובע מהפסוק: **"נֶאֱמַרְתֶּם נֹבַח פֶּסַח הוּא לֵה' אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתֵינֵנוּ הִצִּיל"** (ספר שמות, פרק י"ב, פסוק כ"ז)

מצוות החג המרכזיות הן איסור אכילת חמץ ובעלות על חמץ במהלך כל החג, ו"מצוות עשה" של אכילת מצה וסיפור יציאת מצרים בלילה הראשון של החג, הוא ליל הסדר. בליל הסדר מצווה מן התורה לאכול מצה ומרור ולספר על יציאת מצרים, ומדברי חכמים גם לשתות ארבע כוסות יין. בזמן שבית המקדש היה קיים, התקיימו בחג הפסח גם מצוות העלייה לרגל, הקרבת קורבן פסח בערב החג ואכילתו בירושלים עד חצות הלילה של ליל הסדר.

הערכים העומדים בבסיס החג הפכו לסמל תרבותי ודתי אוניברסלי כלל עולמי העומד בבסיס מדינות ותרבויות ברחבי העולם. סיפור יציאת מצרים והיציאה מעבדות לחירות, העומדים בלב חג הפסח, הפכו את ערך החופש והזכות לאושר, לערך משמעותי כלל אנושי.

עושים סדר פנימי:

כל חג ומועד בחגי ישראל, נותן לנו הזדמנות לעשות עבודה פנימית אצלנו. כל חג והמסר הספציפי שלו. כמו סדנא בת אלפי שנים שרלוונטית גם היום. מרתק.

חג פסח על כל סמליו קורא לנו לעשות סדר. סדר ונקיון. גם במגירות הבית אך גם בארונות הלב... להבדיל בין תפל (חמץ) שעליו צריך לדלג ("לפסוח") לבין עיקר (מצה) שבו צריך להתרכז בשישה מישורים שונים (הסמלים על צלחת הפסח...נסביר בהמשך).

שלב שלב, מתקדמים בקריאת ההגדה עם סיפור יציאת מצרים ותוך כדי זה, כשכל אחד קורא קטע בתורו, אנחנו עושים מחשבה...מתחילים מ"מה רע" במצב הקיים, אם אנחנו לא מספיק מאושרים או מקדישים מאמץ רב על תפל (מצב "עבדות במצרים") להכנה ליציאה לדרך לשינוי (יציאת מצרים) אל המצב הרצוי – בני חורין לאחר השגת הטוב שמגיע לנו בחיים. כך, שההגדה של פסח היא למעשה חיבור שמדבר על פנימיותנו. התייחסות נכונה לחג, מובילה אותנו לגלות שסדר פסח הוא למעשה נוסחה עתיקה לעשיית סדר בחיים היומיומיים שלנו. כסף.

אגב, מצרים היא לא רק מדינה, אלא גם מצב בחיים. שצר לנו. לא מספיק טוב. מצב של לחץ. צרה. כמו שכולנו היינו תקועים בבית בגלל הקורונה. היציאה מהמצב הזה שקולה ליציאת מצריים ועלינו להשתמש באותם כלים רוחניים שמוזכרים בהגדה. אם ע"י מושיע חיצוני (משה) או בכוחנו הפנימי...

כיום, בעידן המודעות הגבוהה, היציאה מעבדות מצרים קרובה מתמיד ובידינו ההזדמנות לזרז אותה. כשנצא לחופשי תתגלה בפנינו דרך חדשה לחיות את החיים. יהיו אלה חיים של איחוד ואהבת אחים, חיים של שלום ושלווה בכל הרמות: ברמה האישית, המקצועית, החברתית ובמיוחד הזוגית והמשפחתית.

שמות החג:

החג נקרא חג החירות (חופש), וגם חג החרו"ת (ראשי תיבות ארבעת הבנים – חכם, רשע, וזה שאינו יודע...ותם), חג האביב (החיבור לטבע ולמתנותיו) וכמובן "פסח" על שם הדילוג "שפסח" מלאך המוות על דלתות בני ישראל בזמן מכת בכורות.

מכאן גם "קורבן הפסח" שהיה עד חורבן בית המקדש (לפני 1950 שנה) מרכז החג ומועלה בתודה בבית המקדש בשם העם לאלוהים ("זבח הפסח").

כיום, המשמעות של החג מעט אחרת, כי בית המקדש איננו, ואיתו נעלם עקרון "הקורבן מכפר על החטא" או "כפרת עוונותינו דרך הקרבת קורבנות" – כבר אינו קיים.

בסדר פסח, שולחן האוכל מחליף את המזבח של בית המקדש, והבית שלנו – את בית המקדש עצמו.

הקערה של פסח, מסמלת את הדרך שלנו אל האושר והאיזון בחיים שלנו דרך 7 סמלים - המצות במרכז וששת הדברים שמסביב (חרוסת, ביצה, מרור, כרפס, זרוע וחזרת). כלומר הדרך אל האושר שלנו, עוברת דרך **איזונים פנימיים של התכונות שלנו, בשישה מישורים שונים.**

שש נקודות למחשבה, שישה תיקונים. כל אחד והתיקונים שלו כמובן...

ששת מישורי התיקון שמיוצגים בקערה, נקראים בקבלה "ספירות", או בתרבויות אחרות "מרכזי אנרגיה" קוסמיים ובגוף שלנו (נקראים גם מרידיאנים, או צ'אקרות) ונמצאים גם בדף האחרון של ההגדה, תביתו. זה כמו מין עץ שכזה... נסביר בהמשך.

לפי המודל הקבלי, אנחנו משולים לכלי (אבל עם חורים שצריך לתקן), שמשתוקק לקבל מהבורא את התענוג, שמשול לאור הנצחי, אבל לא יכול בגלל שהוא מלא חורים שמרוקנים את האור שנמזג פנימה... בגלל זה נדרשים תיקונים...

אחרי התיקון של החורים **שאותו מסמלת המצה**, האדם מוכן עתה לקבל את האור האינסופי והנצחי, השפע העליון, התענוג, שהבורא רוצה להעניק לנברא. וחי חיים מאושרים. מאוזנים.

ביעתם את החמץ? הבית נקי? השולחן לבוש בלבן? הגיע הזמן להתחיל את הטקס... הבה נתחיל ונצא למסע בזמן... אל הדרך לתוכנו... קדימה!

קִדְשׁ

מוזג כוס ראשון, נעמד, נוטלו בשתי ידי, מעבירו ליד ימינו ואומר בקול רם:

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות כוס ראשון מארבע כוסות, לשם יחוד קודשך בריך
הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.
אם הסדר חל ביום שישי בערב ממשיך מכאן (קידוש):

בלחש - ויהי ערב ויהי בקר:

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו
אשר עשה: וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה:
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו
אשר ברא אלהים לעשות:

סברי מרנן ורבנן ורבותי:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו
מכל לשון וקדשנו במצותיו. ותתן לנו יהוה אלהינו באהבה (לשבת
שבתות למנוחה ו)מועדים שמחה. חגים וזמנים לששון. את יום
(לשבת השבת הזה ואת יום): חג המצות הזה. זמן חרותנו (לשבת באהבה)
מקרא קדש זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל
העמים. (לשבת ושבת) ומועדי קדשך (לשבת באהבה וברצון) בשמחה
ובששון הנחלתנו: ברוך אתה יהוה מקדש (לשבת השבת ו) ישראל
והזמנים:

אם חל הסדר במוצאי שבת מקדשין לפי סדר יקנה"ז, דהיינו יין
(פרי הגפן), הדלקת נר הבדלה וקוראים:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. בורא מאורי האש: ברוך אתה
יהוה אלהינו מלך העולם. המבדיל בין קדש לחול. בין אור לחשך. בין
ישראל לעמים. בין יום השביעי לששת ימי המעשה. בין קדשת שבת
לקדשת יום טוב הבדלת. ואת יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת.
הבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדשתך: ברוך אתה יהוה המבדיל בין
קדש לקדש:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

שותים בהסבת שמאל (ראה הסבר משמאל = <

הסברים ובאורים

ארבע כוסות, מתי שותים (מתי שרוצים, אבל לפחות ב):

ראשונה – עכשיו, בסיום הקידוש.
שנייה – בסיום ההגדה – ממש לפני הסעודה
שלישית – בסיום ברכת המזון – אחרי הסעודה
רביעית – בסיום הסדר, לפני "אחד אלוהינו" המספר 4 יחזור על עצמו סמלית כמה
פעמים בסדר פסח.

ארבע כוסות כנגד ארבעה בניס, ארבעה יסודות בסיס מהם עשוי העולם וגוף האדם
(אדמה-רגליים, אש-ראש, מים-בטן ורוח-בית החזה), ארבעה כיווני אוויר (צפון, דרום,
מזרח ומערב) ארבע אמהות של עמנו (בשיר "אחד מי יודע") ועוד.

בנומרו לוגיה 4 מסמל עבודה קשה ואת החומר עצמו, כלומר אדם רוחני שקשה לו
להשתחרר מכבלי החומר...מזכיר משהו?

קידוש:

השורש הרוחני של המילה "ק.ד.ש" הוא להפריד לטובה. לרומם.
כמו שאנחנו מכריזים מתחת לחופה "הרי את מקודשת ליי" כלומר מכל נשות העולם –
רק את שלי ורק כך בחרתי. כך גם אנחנו מפרידים בקידוש בין 6 ימי העבודה ליום
המנוחה שלנו – יום שבת. לכן, הטקס בו אנו מפרידים בין ימי החול (שאינו מיוחד,
כמו החול על שפת הים) ליום קודש נקרא: "קידוש".

אמירה, הגדה, למה מקדשים דווקא בדיבור?

מעניין לשים לב, שביהדות מייחסים כוח עצום לדיבור. לא סתם אנחנו אומרים "חיים
ומוות ביד הלשון" והרי בכלל אין לה יד...אז זהו שיש. ובכוח הלשון לברוא (אלוהים
ברא את העולם בעשר אמירות שהתגשמו, לא במעשה פיזי) ובכוח הלשון גם לקלקל...
כמו בריבים... בכלל עניין הדיבור, הוא עניין קריטי בסדר פסח. ובחיים בכלל.
"דיבור מתוקן", או הקפדה על לשון צחה ונעימה, "מפיצת טוב לסביבה" הוא בסיס
לחיים מאושרים חברתית. בזוגיות, במשפחה וכמובן עם הילדים, להם אנחנו משמשים
דוגמא. תיקון הדיבור זו עבודה קשה, אבל מאפשרת "בחירה" ולא "בחירה"...

הסבת שמאל:

הסבת שמאל: הכוונה היא שתיה או אכילה תוך הישענות על היד השמאלית על כרית
או ממש חצי-שכובים על צד שמאל...זהו מנהג אצילים קדום שמסמל אכילה בנחת,
לעומת אכילה בעמידה כמי שממהר לעבודה. הסבה היא אכילת "בעל הבית" שיש לו
את "כל הזמן שבעולם"...חשוב להתחבר לרוח הנחת הזו בזמן הסדר ולא למהר... אגב,
בקבלה, שמאל מסמל את האגו שבנו, את האהבה העצמית בעוד שימין מסמל את
אהבת הזולת. המנהג להישען על צד שמאל מרמז על מעמדנו החדש כאזונים
לעצמנו ולא עבדים לאגו...

הסברים ובאורים

מיקומה של "נצח" היא על קו ימין מתחת לספירת החסד ובשל כך מייצגת יישום גשמי (צעדים מעשיים) של רצון לתת בלי גבול. היא מייצגת את הפן הזכרי שנמצא בכולנו (בגברים הוא יותר משמעותי אך קיים גם בנשים) שתפקידו להפרות תהליכים יצירתיים כדי שיוכלו להתגשם.

כרפס: ירק. מסמל את תיקון האדמה. גאיה. מברכים על הכרפס לפני(!)

הלחם כדי ליצור שינוי...שכן אחרת לא נשאל "מה נשתנה?" (בד"כ מברכים על הלחם ראשון - "המוציא לחם מן הארץ" וזה כנגד כל המזונות שעל השולחן). בזוגיות כרפס מסמל את תיקון הפה. שליטה על הדיבור היוצא החוצה – ראשי תיבות "כלל ראשון פה סגור", כלומר לא לריב על מה שלא עקרוני ממש (ולא אגו). בפסח חשוב להקפיד על דיבור מתוקן – להשתדל לא לרכל ורק להחמיא לזולת (קשה...). בקבלה - כרפס שייך לספירת הוד וקשור לאהרון הכהן.

מיקומה של ספירת הוד הוא על קו שמאל מתחת לספירת הגבורה והיא מייצגת יישום גשמי (צעדים מעשיים) של מחשבות תוך שימת דגש על שיקולי עלות-תועלת. מייצגת את הפן הנשי שנמצא בכולנו (בנשים הוא יותר משמעותי אך קיים גם בגברים). אחראית על הצד השמאלי של המוח, המייצג את הצד הלוגי באדם ושולט על צד ימין של הגוף שלנו.

חזרת: חוזרים על אותם טעויות...אלה שצריכים 10 מכות כדי לשחרר..

ולפעמים גם זה לא מספיק. בקבלה - חזרת שייכת לספירת יסוד וקשורה ליוסף הצדיק. מיקומה בקו האמצע מתחת לספירת תפארת. בספירת יסוד נאגרים כל תכונות השפע האלוהי המגיע, כמו מן משמיים, מהספירות העליונות.

תכליתה של ספירת יסוד היא להטמיע בנו את הרצון לחיות ולספוג את הנאות החיים. היא מייצגת את עיקרון המחשבה הפתוחה ואת המימד התחושי.

מכאן היא משפיעה על חיי האישות שלנו, נוכחות הזכר ופתיחות הנקבה.

התגשמות הפוטנציאל שנמצא בה - יוצר את חומרי הגלם מהם בנוי עולמנו היומיומי.

מצה: הא לחמא עניא ("לחם עניים") מסמלת את התיקון. תיקון האגו והתמקדות באמת. מסמלת "צייד אושר" של רגעי נחת קטנים ופשוטים.

האדרת הפשוט והרגע התמים. המצה מוגדרת כלחם עוני (לחמא עניא) משום שהיא מרמזת על תחושת הריקנות הרוחנית במצבנו הנוכחי, למרות השפע החומרי.

עני לפי הקבלה הוא "עני בדעת", קרי מי שמרגיש שיש לו הכל ובכל-זאת משהו חסר. מכאן ועד לתחילת התהליך של יציאה ממצרים הדרך קצרה.

אכילת המצה מסמלת את הנכונות לתיקון.

הסברים ובאורים

מרים את צלחת פסח, מראה לכולם ומסביר על סמליה:

זרוע נטויה: "ויוציאנו בזרוע נטויה"...מסמלת כוח ונחישות המונעים בכוח האהבה, גם לביצוע שינויים פנימיים בנו. בקבלה - זרוע שייכת ל"ספירת חסד" (ראו שרטוט בדף 13) וקשורה לאברהם אבינו.

ספירת החסד היא רצון לתת ללא סייגים ותנאים. כמו מאלוהים, אלינו הברואים. היא מייצגת את הנתנה ללא גבולות, את האדם הטוב המלא בגמילות חסדים. מייצגת באופן מובהק את הרוחניות והמיסטיקה.

ביצה: מסמלת אינסוף ולכן גם קשורה למנהגי אבלות ותחייה. מסמלת את השינוי מבפנים. את העובדה שזרע לכל שינוי מתחיל ברצון פנימי. כמו שאפרוח בוקע מבפנים הביצה – החוצה. בקבלה - ביצה שייכת לספירת גבורה וקשורה ליצחק אבינו. ספירת הגבורה מוצבת מול ספירת החסד ותפקידה לאזן את הנתנה "המוגזמת" היוצאים מהחסד (הזרוע הנטויה). הגבורה מייצגת את הראיה המעשית מתוך חסכנות ובכך מאזנת בין נתנה ובין קבלה. בעוד שספירת החסד נותנת ללא גבולות ספירת הגבורה שואלת "למה כ"כ הרבה?"

מה ייצא לי מזה?! מצד שני, בקיצוניות וללא יצר-הנתנה של חסד, הגבורה עלולה להיות שלילית מאד. כך שמי שאינו יידע לאזן עצמו בין החסד לגבורה יימצא במצב תמידי של קשיים ותסכולים בנתינה... כמו "קמצנות רגשית".

מרור כורך: מסמל שהצל כרוך באור. שאין טוב בלי רע. ברוחניות המרור מקביל לבחירת "מה לתקן בי עכשיו?" כי אי אפשר לתקן הכל בבת אחת. מסמל גם את האהבה העצמית כ"שלם לא מושלם". בקבלה - מרור שייך לספירת תפארת וקשור ליעקב אבינו. ספירת תפארת נמצאת מתחת לחסד וגבורה בעמוד האמצעי.

תפארת מקשרת בין הכוחות המנוגדים שבספירות חסד וגבורה ותפקידה ליצור הרמוניה עדינה בין דין ורחמים, נתנה וקבלה. היא משמשת מאזניים בין הזכריות (ימין) לנקביות (שמאל), בין הסוער לשקט. המיקום של תפארת יוצר תנועה של סגול (הניקוד) ומכאן - הכינוי של עם ישראל כ"עם סגולה", כלומר היודע למצוא את דרך האמצע. הפשרה. "להסתדר".

חרוסת:

חרוסת היא הבוץ בו אנו שקועים רוחנית וגשמית. שימו לב שאם מוציאים את האות "ס" (כמו - סבל) נשארים עם חרות...

בקבלה - חרוסת שייכת לספירת נצח וקשורה למשה רבנו.

הטבריים ובאורים

למה טבילה במי מלח?

הסיבה לטבילה במי מלח היא לא רק לשם הטעם שבפה אלא גם מסיבות רוחניות..

- להזכיר לנו את מי המלח אותם חצו בני ישראל בדרך לגאולה
- לסמל את המאמץ שדרוש לעשות כדי להיגאל (כי לכאורה יכלו לטבול במים מתוקים... וכאן צריך להתגבר על טעם המלח)
- יש המסתכלים על הביטוי עצמו ורואים בו שאלה "מי מלח?" כלומר "מי מוכן להיות יורד ים" או לצאת לדרך לגאולה ללא שאלות וללא ידיעה מה יהיה... מתוך אמונה שלימה והישענות על כוחו שלו וכוח הקדוש ברוך הוא לגאול אותו מהצרה (מצרים הפרטי שלו).

למה "יחץ"?

עוד ביטוי מעניין. המילה "יחץ" הרי באה מהמילה "חצי" כלומר שני חלקים שווים. לכאורה, נדמה שמנהל הטקס מתבקש לחצות את המצה לשני חלקים שווים. אך כל מי שהחזיק פעם מצה בידו יודע היטב שעוד לא נולד האיש שיצליח לחצות אותה לשני חלקים שווים בדיוק. רק בערך.

מכאן אנו למדים ש"העיקר הכוונה" ושחיים בקיצונות, לא יניבו אושר והצלחה כלל. רק דרך הפשרה בין שני הפכים כמו למשל פזרנות מול קמצנות, אגואיסטיות מול אלטרואיסטיות וכו'. אנו נקראים להתבוננות וניתוח כל מצב בחיים ובחירה מושכלת(!) בדרך הפעולה, לא תגובה רגשית לא מתוכננת.

הא לחמא עניא - הוא לחם עוני

די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים - שאכלו אבותינו בארץ מצרים.
 כל-דכפין ייתי ויכול, כל-דצריך ייתי ויפסח - כל הרעב יכנס ויאכל, כל יהודי מוזמן לחנוג אתנו פסח
 השתא הקא, לשנה הבאה בארעא דישראל - ברכה מיוחדת ליהודי הגולה -
 לשנה הבאה בארץ ישראל
 השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין - ברכה ליהודי ישראל שעוד לא השתחררו מכבלי הגולה...

וּרְחַץ

מביאים לבעל הבית מים ונוטל ידי, אך אינו מברך "על נטילת ידיים"

כַּרְפֵס

נוטל מן הכרפס פחות מכזית, טובלו במי מלח או בחומץ ומברך (מתכון לפטור בברכה זו גם את המרור)

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הָאָרֶמֶה

אוכל בלי הסבה ונותן למסובים

יַחַץ

מחלק את המצה האמצעית לשני חלקים, עוטף את החלק הגדול במפית ומצפינו לאפיקומן, ומחזיר את החלק הקטן לבין שתי המצות השלמות (שקיים מצוות אפיקומן), אחר כך מכסה אותן חזרה ומתחיל לומר את ההגדה בשמחה ובקול רם:

מְגִיד

מגביה את הקערה עם המצות, מראה בידו לכולם על המצה הפרוסה שבין שתי השלמות ומתחיל לומר את ההגדה בשמחה ובקול רם.
 הנני מוכן ומזומן לקיים המצווה לספר ביציאת מצרים, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישאל. ויהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו.

הָא לַחְמָא עֲנִיא

די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים.
 כל-דכפין ייתי ויכול, כל-דצריך ייתי ויפסח.
 השתא הקא, לשנה הבאה בארעא דישראל.
 השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

על מרור, חמץ, עבדות וחשיבותם בחיים:

אנחנו עבדים להמון דברים, פנימיים וחיצוניים כמו כסף, תארים, מעמד חברתי, כוח והשפעה, דימוי גוף, עבודה ועוד.
 אף אחד מאלה לא גורם אושר לטווח הארוך. אושר מבוסס על בחירה חופשית.
 כולנו היינו רוצים להיות חופשיים לבחור-כל-בוקר-מחדש בקריירה שאנחנו אוהבים, שפע פרנסה ללא מאמץ, בזוגיות הרמונית ובבריאות מושלמת...
 אבל איך מגיעים לזה? משהו עוצר אותנו.
 זה האגו שלנו, שמצדיק את העבדות-מרצון ואפילו נותן לנו תירוץ נהדרים למה לא לצאת לדרך... למה לא לעשות את הצעד הראשון לקראת יציאת מצרים.
 האגו הזה, הלו הוא(!) החמץ שיש לבער (קל לבער מהארונות - יותר מאתגר מבתוכנו...) וחייבים לבער אותו, כי הוא דווקא משרת את האוייב - פרעה (אותיות "עורף") המפריד בין השכל והלב, הרצוי והמצוי.

המרור, הוא הכוח הפנימי שלנו נגד עצמנו. ההתגברות (גם מלשון "גבר גבר" וגם מלשון "התגברות") על העצלנות לשנות או "יציאה מאזור הנוחות". האמת היא, שבלי שיהיה ממש מר לא נתחיל לזוז. כל שינוי מתחיל מהתגברות על קושי.
 תשאלו מרימי משקולות. המרור, משקף את הקריעה בין הרצון להישאר במיטה החמה לבין לקום לעשות כושר. האיזון בין הזכרי והנקבי בתוכנו. בין הסוער לשקט. בלי המרור קשה לתקן התנהגויות וכמעט אי אפשר לצאת לדרך למדבר ובסופו של דבר למצוא את ה"אפיקומן" המתוק...

נקודה חשובה נוספת, היא שההגדה מעלה על נס את העיקרון ש"אין אדם יכול להוציא את עצמו מהכלא" או לגאול את עצמו לבד ללא עזרה חיצונית. אצל כל אחד, לרוב אחרי המון מכות, מגיע יום בו נמאס לו והוא קורא לעזרה או מגייס כוחות פנימיים (משה) שיסייעו לו לבקוע את הים, ולצאת לדרך חדשה.
 וכי מי אוהב לבקש עזרה? כולנו מעדיפים להיות חזקים ולעזור לאחרים.
 אך לפעמים אין ברירה. זה לימוד כ"כ חשוב שיש צרות שמגיעות אלינו רק כדי שנלמד לבקש עזרה, כדי לצאת מהן...
 לפעמים צריך ללמוד להישען על אחרים ולהרים דגל "אני זקוק לעזרה".

אז "מה נשתנה"? או "מה נשנה עד פסח הבא?"

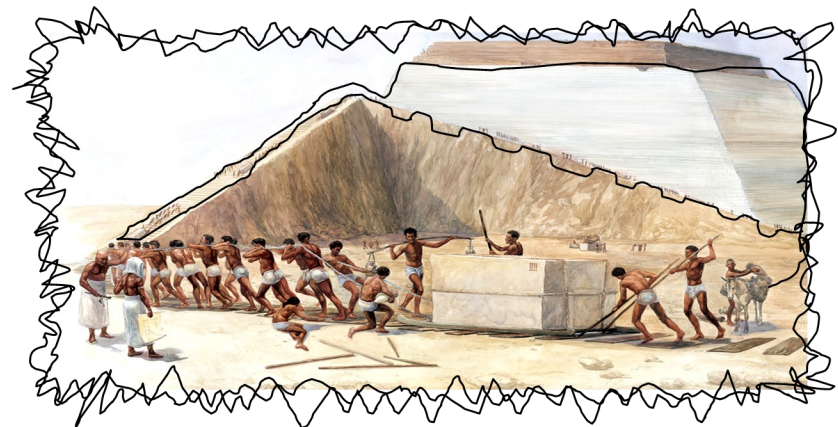
שנעשה את הצעדים הנכונים כדי שנפגש פה בדיוק עוד שנה,
 יותר חכמים, פחות תמימים, יותר מאושרים, אחרי בחירות מודעות יותר,
 ומדויקות לנו הרבה יותר...ב'ה.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שֶׁבֶּכַל הַלַּיְלוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצָּה,
 הַלַּיְלָה הַזֶּה כְּלוּ מִצָּה.
 שֶׁבֶּכַל הַלַּיְלוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שָׂאֵר יִרְקוֹת,
 הַלַּיְלָה הַזֶּה מְרוֹר.
 שֶׁבֶּכַל הַלַּיְלוֹת אֵין אָנוּ מְטַבִּילִין אֶמִּילוֹ פַּעַם אַחַת,
 הַלַּיְלָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים.
 שֶׁבֶּכַל הַלַּיְלוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין מְסוּבֵין,
 הַלַּיְלָה הַזֶּה כּוֹלְנוּ מְסוּבֵין.

מגלה את המצות ואומר:

עֲבָדִים היינו לפרעה במצרים, ניוציאנו ה' אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים, ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה, מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח:

מעשה מרתק זה, מספר על חמישה רבנים, כולם מתלמידי יוחנן בן זכאי ותלמידיהם - אליעזר ויהושע המבוגרים, ואלעזר, עקיבא וטרפון הצעירים. המעשה לוקח אותנו למסע בזמן, כ-1860 שנים אחורה... המעשה התרחש כמאה שנה אחרי חורבן בית שני בתקופת התנאים. תקופת התנאים (חכמים) היתה במשך 160 שנים מתקופת בית הלל ושמאי עד רבי יהודה הנשיא, כולל חורבן בית המקדש השני ומרד בר כוכבא. זו תקופת יצירת המשנה - כתיבת התורה שבעל פה. אחריה התחילה תקופה האמוראים - יצירת הגמרא.

במעשה שלפנינו, מסופר על סדר פסח בנוכחות האישים המופלאים הנ"ל ואחד מתלמידיהם שהיה התנא שמעון בן זומא. הוא היה ידוע בלמדנותו ובקיאותו המופלאה ובעיקר ביכולתו לחבר בין ההלכה והמנהגים היומיים לבין הפסוקים שבתורה.

בסיפור שלפנינו, ישבו חמשת הרבנים וחלק מתלמידיהם וערכו סדר פסח בחשאי (היה זה בזמן קיסר רומי אדריאנוס, מדכא מרד בר כוכבא, שאסר על לימוד תורה).

הסדר היה כה מרתק (עם כאלה נוכחים, מה הפלא?!), שתלמידיהם, ששמרו עליהם מחוץ, באו להודיע להם שעבר הלילה ועלתה השמש והגיע הזמן להתפלל שחרית...

המעשה מביא את דברי רבי אלעזר בן עזריה (מחדש "פיקוח נפש דוחה שבת"), שמונה לנשיא הסנהדרין בגיל 18 ולמרות גילו הצעיר גדלו לו שערות לבנות בזקנו (מכאן: "הרי אני כבן 70 שנה") שמחמיא לבן זומא, על פרשנותו את המילים "כל ימי חייד" כהוראה ללמוד את יציאת מצרים לא רק בשעות היום אלא גם בלילה (מכאן "כל").

מוסיף הכתוב, שיש חכמים שמפרשים גם את "כל ימי חייד" ש"ימי חייד" זה החיים "הרגילים" ו"כל" זה המאמץ הנוסף להביא לגאולת הכלל והפרט, כלומר לקרב את בוא המשיח.

בן זומא, הותיר לנו עוד חכמה מעניינת שהיא בסיס מודרני ללימוד נימוסים, שליטה רגשית וחיי אושר חברתיים: (מתוך מסכת אבות ד', א'):

- **איזהו חכם?** הלומד מכל אדם.. ("מכל מלמדי השכלתי" תהילים קי"ט, צ"ט)
- **איזהו גיבור?** הכובש את יצרו.. ("טוב ארך אפיים מגיבור ומושל ברוחו, מלכוד עיר" משלי ט"ו, ט"ז)
- **איזהו עשיר?** השמח בחלקו... ("יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך", "אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא" תהילים קכ"ח, ב')
- **איזהו מכובד?** המכבד את הבריות ("כי מכבדי אכבד ובוזי יקלוי" שמואל א', ב', ל')

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית:

אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא, שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייד, ימי חייד הימים, כל ימי חייד הלילות, וחכמים אומרים ימי חייד העולם הזה, כל ימי חייד להביא לימות המשיח:

הסברים ובאורים

ארבעת הבנים הוא אחד המשלים החשובים שבהגדה:
השאלות:

המצווה לספר ביציאת מצרים מוזכרת בתורה ארבע פעמים. המשל מבוסס על ארבעה פסוקים אלה. חז"ל התאימו לכל פסוק את אופי הבן המתאים לפסוק, המנוסח כשאלה:

1. "כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה ה' אלהינו אתכם" (דברים כ', ו') מיוחס לבן החכם.
2. "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם" (שמות יב', כו') מיוחס לבן הרשע.
3. "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" (שמות י"ג יד') מיוחס לבן התמים.
4. "הגדת לבנך ביום ההוא לאמר" (שמות י"ג, ח') מיוחס לבן שאינו יודע לשאול.

התשובות:

הבן החכם, שמכיר בכוחו של ה' ורק מתעניין במנהגים עצמם, נענה בהסבר הלכות הפסח ובמקרה הזה לגבי הפטירה "אין מפטירין" שהיא המשנה האחרונה במסכת פסחים.

ל-**בן הרשע**, עונים תשובה שמטרתה להקהות (ההיפך מחדות) את שיניו ולהסביר לו את ההבדל בין "עוצם ידו לעוצם ידיו" כלומר את העובדה שה' הוציא אותנו משם דרך נס ולא אנחנו בעצמנו בכוחנו. לבד לא היינו מצליחים.

הבן התם, מקבל את התשובה הממצה – הכל בזכות ה', תלמד להאמין ולהישען על ה', בייחוד בזמן צרה.

לגבי **מי שאינו יודע לשאול**, מצווים חז"ל להסביר לו מה קרה בהיסטוריה, כדי שידע וילמד לשאול.

בחיי היומיום, ניתן להשוות את ארבעת הבנים לארבעה סוגי התנהגות הקיימים בכולנו, הדורשים תיקון: חכם – הפועל רק עם השכל ומתקשה לשחרר את הרגש רשע – שנהנה לשלוט וצרכיו באים לפני כולם תם – שלא מבין מה קורה ופעמים רבות מנוצל בגלל טוב ליבו המופרז שאינו יודע לשאול – הנשען רק על המזל או הגורל ואינו פועל לתיקון המציאות שלו.

ברוך המקום ברוך הוא, ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא, כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול:

חכם

מה הוא אומר, מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה ה' אלהינו אתכם, ואף אתה אמור לו בהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח, אפיקומן:

רשע

מה הוא אומר, מה העבודה הזאת לכם, לכם ולא לו, ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעקר, ואף אתה הקהה את שיניו ואמר לו, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים, לי ולא לו, אלו היה שם לא היה נגאל:

תם

מה הוא אומר, מה זאת, ואמרת אליו בחוץ יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים:

ושאינו יודע לשאול

את פתח לו, שנאמר, והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים:

יכול מראש חדש

אי ביום ההוא יכול מבעוד יום, תלמוד לומר בעבור זה, בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה ומרור מנחים לפניך:

לכאורה, לפנינו 3 קטעים שלא ברור למה הם נמצאים בהגדה. אבל רק לכאורה.

הקטע הראשון "מתחילה" הוא מספר יהושוע, הפרק האחרון (כ"ד) בו אוסף יהושוע את העם לפני מותו, להשביע אותו בהליכה בדרכי ה' והתרחקות מעבודת אלילים.

יהושוע נואם לעם לפני מותו בגיל 110, אחרי שהוא סיים את תפקידו כממשיך-משה, בהנהגתו, הסתיים הכיבוש של הארץ מ-10 העמים שישבו בה וכל שבט התיישב בנחלתו, שמח וטוב לב.

הקשר להגדה הוא שזהו בעצם הסיום (!) של סיפור יציאת מצרים או כמו שאנחנו אוהבים בסרטים – מי שפועל נכון ולא סר מהדרך הנכונה לו, בסוף הכל טוב... יהושוע מזכיר לעם (ולנו) שהעם היהודי (בני ישראל) התחילו מיציאה אחרת לגמרי – היציאה מעבודה זרה אל אמונה בה', כשאברהם יצא מארץ אחת (אור כשדים) והלך אחר האמונה בה' שהבטיח לו את ארץ ישראל, אם יאמין בו ויעשה את אשר הוא מצווה אותו. בדיוק כמו ביציאת מצרים. יהושוע מחזק את הברית של העם עם ה', כי הוא יודע, שכשנגמרים הניסים הגדולים של המלחמות ומתיישבים לחיי היומיום החקלאיים, שבט שבט בנחלתו, עלולים להישכח מאורעות העבר והעם ישוב לעבוד אלילים, בהשפעת העמים האחרים שהקיפו את הארץ.

הקטע הבא "ברוך" מזכיר לנו את הברית הראשונה עם אברהם, "ברית בין הבתרים" (בראשית ט"ו) בו עבר עמוד אש בין חלקי (בתרים) החיות שאברהם חצה כאות לברית עם ה'. כחלק מההבטחה לאברהם, מספר ה' לאברהם שבעתיד העם שלו יהיה זר בארץ אחרת, יתקע שם 400 שנים (4 דורות) עד שהוא עצמו יוציא אותם משם, בדיוק כמו שהוציא את אברהם ויגאל אותם מסבלם, חזרה אל ארץ ישראל.

לכן ברורה כעת הברכה "והיא שעמדה" שהכוונה היא לידו של ה', עזרתו, ישועתו וכו', שבכל דור ודור (גם בימינו אנו, לצערנו) אנו נמצאים בסכנות שונות וה' (ואנחנו בהשראתו) מציל אותנו מידם. לכאורה, נקודה מעניינת למחשבה היא שאם נפעל נכון, "בדרכו" לא נלך אחרי אלוהים אחרים או "נתחכם", לא נודקק כלל להצלתו כל פעם מחדש... שנאמר: "פיקח יוצא מצרות שחכם (הרואה את הנולד לפני שנולד) כלל לא נכנס אליהם"...

מתחלה

עובדי עבודה זרה היו אבותינו, ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו, שנאמר, ויאמר יהושע אל כל העם פה אמר ה' אלהי ישראל, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, תרח אבי אברהם ואבי נחור, ויעבדו אלהים אחרים, ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ כנען, וארבה את זרעו, ואתן לו את יצחק, ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו, ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו, ויעקב ובניו ירדו מצרים:

ברוך

שומר הבטחתו לישראל, ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא חשב את הקץ, לעשות כמה שאמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, שנאמר, ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה, וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול:

מכסה את המצות, מגביה את הכוס ואומר בחגיגות:

**וְהִיא שְׁעֵמֶדָה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ,
שֶׁלֹא אַחַד בְּלִבָּד עָמַד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
אֲלֵא שְׁבָכֵל דוֹר וָדוֹר
עוֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְצִילֵנוּ מִיָּדָם:**

הסברים ובאורים

”צא ולמד” הוא קטע שלא רבים מבינים וראוי לתת עליו את הדעת ולהבינו לעומק.

קצת תמוה, משום שמדוע משווים חז”ל את פרעה הרשע, שאחראי במו ידיו על הרג יהודים (וַיִּצְוָה פְּרָעָה לְכָל עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל בֶּן־בְּנוֹת הַיִּשְׂרָאֵל תִּשְׁלַיְכֶנּוּ וְכָל הַבֵּת תַּחְיוּן. – שמות א' כב') ללבן הארמי בן בתואל בנו של נחור, הלו הוא אחיה של רבקה אמנו, ואביהן של רחל אמנו ולאה אמנו, נשות יעקב ואמותיהן של כל שבטי ישראל!?

היש משותף או דמיון בין פרעה ולבן?

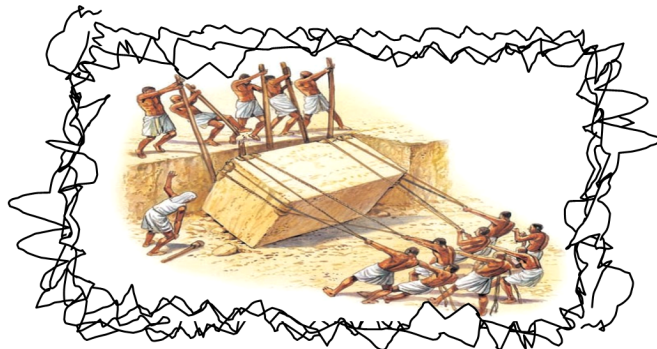
ובכן – כן. ואף מסוכן יותר לעמנו. מכיון שלבן היה נראה כידיד, חבר ואי אפשר היה לזהות אותו כאויב שיש להלחם איתו.

הוא השאיר את יעקוב אצלו 20 שנים, 7 עבור לאה ועוד 7 עבור רחל ועוד 6 שנים ל”עסקים” עד שבקושי נחלץ משם יעקוב.

ההתבוללות היא אויב מסוכן אף מהשמדה גלויה, מכיון שאינה ”מריחה

כמו אויב” אלא אפילו נדמית כידידה המבקשת את טובתנו. מפני סכנה זו ביקשו חז”ל להזהיר אותנו.

**עלינו להבדיל בין אויב ואוהב, אפילו כשהאויב מתחפש לאוהב...
ויפה שעה אחת קודם!**

צא ולמד - מה בקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן בקש לעקור את הכל שנאמר:
ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט, ויהי שם לגוי גדול עצום ורב:

ויירד מצרימה - אנוס על פי הדבור: ויגר שם - מלמד שלא ירד יעקב אבינו להשתקע במצרים אלא לגור שם, שנאמר, ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען, ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן:

במתי מעט - כמה שנאמר, בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה ועתה שמך ה' אלהיך ככוכבי השמים לרוב: ויהי שם לגוי - מלמד שהיו ישראל מצינים שם: גדול עצום - כמה שנאמר, ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם:
ורב - כמה שנאמר, רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים שדים נכוננו ושערך צמח ואת ערום ועריה:
ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמך,

ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי:

וירעו אתנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה:

וירעו אתנו המצרים - כמה שנאמר, הבה נתחכמה לו פן ירבה ויהיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ:

ויענונו - כמה שנאמר, וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס:

ויתנו עלינו עבודה קשה - כמה שנאמר, ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך:

וּנְצַעַק אֵל ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוּ
וַיִּרְא אֶת עֲנִינוּ וְאֶת עֲמַלְנוּ וְאֶת לַחְצֵנוּ:

וּנְצַעַק אֵל ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ - כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיְהִי בַיָּמִים הַרְבִּים הָהֵם וַיָּמָת
מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ, וַתַּעַל שׁוֹעַתָם
אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה:

וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוּ - כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר
אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:
וַיִּרְא אֶת עֲנִינוּ - זוֹ פְרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ, כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּדַע אֱלֹהִים:

וְאֶת עֲמַלְנוּ - אֵלּוּ הַבְּנִים, כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיֵּאֲרָה תִשְׁלִיכוּהוּ
וְכָל הַבַּת תַּחֲיוֹן:

וְאֶת לַחְצֵנוּ - זוֹ הַדַּחֲק, כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וְגַם רֵאִיתִי אֶת הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם
לוֹחֲצִים אוֹתָם:

וַיּוֹצִיאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם, בַּיַּד חֲזָקָה, וּבְזֹרַע נְטוּיָה, וּבְמִרְא גְדוֹל, וּבְאֲתוֹת, וּבְמִפְתִּיּוֹת:

וַיּוֹצִיאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם - לֹא עַל יְדֵי מַלְאָךְ, וְלֹא עַל יְדֵי שְׂרָף, וְלֹא עַל יְדֵי
שְׁלִיחַ, אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר,
וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהַפִּיתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם
וְעַד בְּהֵמָה וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי ה':

וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה, אֲנִי וְלֹא מַלְאָךְ,
וְהַפִּיתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא שְׂרָף,
וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיחַ,
אֲנִי ה', אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר:

בַּיַּד חֲזָקָה - זוֹ הַדַּבָּר. כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, הִנֵּה יָד ה' הוֹיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר
בְּשׂוֹדָה בְּסוֹסִים בְּחַמּוּרִים בְּגַמְלִים בְּבִקָּר וּבְצֹאן דְּבָר כְּבֵד מְאֹד:
וּבְזֹרַע נְטוּיָה - זוֹ הַחֲרָב. כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וַחֲרָבוּ שְׁלוֹפָה בַּיָּדוֹ נְטוּיָה עַל
יְרוּשָׁלַיִם:

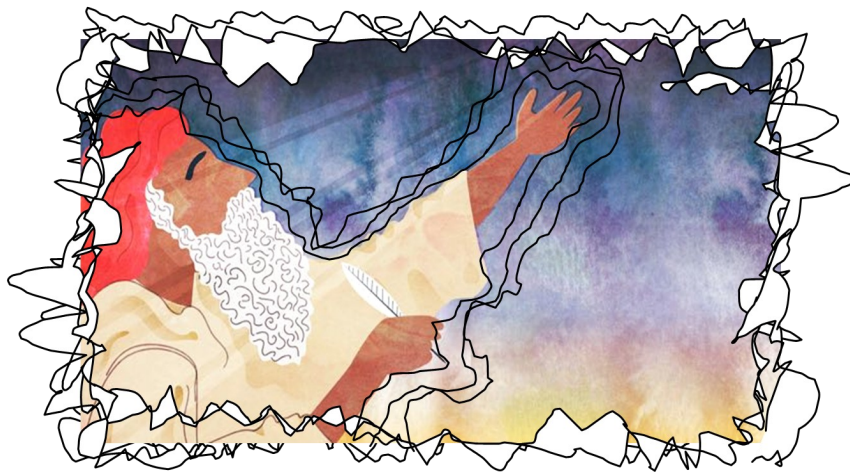
וּבְמִרְא גְדוֹל - זוֹ גְלוּי שְׁכִינָה. כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, אוֹ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לְבָא לִקְחַת לוֹ
גוֹי מִקְרֵב גוֹי בְּמִסּוֹת בְּאֲתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבַיַּד חֲזָקָה
וּבְזֹרַע נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדוֹלִים כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם ה' אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם
לְעֵינֶיךָ:

וּבְאֲתוֹת - זֶה הַמַּטֵּה. כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וְאֶת הַמַּטֵּה הַזֶּה תִקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה
בּוֹ אֶת הָאֲתוֹת:

וּבְמוֹפְתִים - זֶה הַדָּם. כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, וַנִּתְּתִי מוֹפְתִים בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ,

דָּם, וְאֵשׁ, וְתַמְרוֹת עֶשְׂן:

דְּבָר אַחֵר, בַּיַּד חֲזָקָה - שְׁתִּים, וּבְזֹרַע נְטוּיָה - שְׁתִּים, וּבְמִרְא גְדוֹל -
שְׁתִּים, וּבְאֲתוֹת - שְׁתִּים, וּבְמוֹפְתִים - שְׁתִּים:

הסברים ובאורים

מדוע מזליפים יין מהכוס החוצה על מכה ומכה? גם על:

משום העיקרון של "לא לשמוח לאיד" או "בנפול אויבך אל תשמח"... גורעים קצת "מכוס שמחתנו" למען שנוכר, שעדיף היה, שהמצרים היו מוותרים מייד ולא "חוטפים את כל המכות" שוודאי לא היו נעימות כלל וכלל...

נקודה למחשבה אחרת, היא שהרבה פעמים אנחנו "מבינים רק בדיעבד" כלומר בראייה לאחור ולא באותו רגע. וחבל...

גם פרעה לא הבין מול מי הוא עומד, אולי זלזל בבנו המאומץ משה (שהרי משה גדל בארמון כבנה של בת פרעה), בגמגומו או בהיסוסו (סה"כ פרעה היה נחשב כאל במצרים וכולם רעדו מפניו) ולא הביט "מעבר" להבין שדבר ה' בפי משה, שהוא רק נציג. שליח.

כך, פרעה גרר את מצרים לסבל נוראי ששיאו היה במוות כל בכורי מצרים, אדם ובהמה, וסה"כ מיליוני קורבנות על התעקשותו המיותרת. לפעמים סוד האושר הוא לשחרר. לוותר. ולנוע הלאה...

נותן בהם סימנים!?!?

רבי יהודה שולח לנו משפט קטן עם מסרים גדולים לחיים... אבל קודם הבה נוציא אותו מאלמוניותו ונספר מי זה רבי יהודה -

רבי יהודה בר אלעאי (מוזכר בדרך כלל כרבי יהודה) היה תנא בדור הרביעי של תקופת התנאים (סביב שנת 1270, מאתיים שנים אחרי חורבן הבית השני). מגדולי תלמידיו של רבי עקיבא. מאות(!) ציטוטים מדבריו נזכרו בששה סדרי משנה, והוא החז"ל שפסקו מוזכרים הכי הרבה פעמים במשנה מכל התנאים האחרים. בילדותו למד אצל רבי טרפון בלוד (טרפון היה אחד מחמשת הלומדים עד אור השחר... זוכרים?).

מעמדו ההלכתי היה רם, ונאמר עליו שאפילו הרומאים כיבדו את מתינותו וחוכמתו של רבי יהודה והוא כונה "ראש המדברים בכל מקום" - כלומר, ראש המדברים בכל כינוס. עוד מסופר עליו בתלמוד שהיה עני מרוד, צנוע וסובלני ולא ניצל את מעמדו הרם בעיני השלטון לטובות הנאה (בבלי, נדרים מט ב) והמשיך בכך את הקו האישיותי של הלל הזקן.

על אף מסירותו הרבה ללימוד תורה שהפכה לסמל אצל חז"ל, דגל בתפיסה של "לעולם תהא דעתו של האדם מעורבת עם הבריות" ויישם אותה בחייו. בניגוד לתפיסתו של רבי שמעון בר יוחאי שיש להתמסר ללימוד תורה באופן בלבדי, היה בין החכמים שסברו שיש לשלב לימוד תורה עם מלאכה (בבלי, ברכות לה ב), ואף נזף במי שאינו מלמד את בנו מקצוע. עוד מסופר עליו, שהיה נושא על כתפו כד מחרס כאשר היה הולך לבית המדרש והיה אומר "גדולה מלאכה שמכבדת את בעליה". הוא גר באושא שבגליל וקברו נמצא בדרך מעין זיתים לצפת. (המשך בדף ה"הסברים ובאורים" הבא...)

(מזליפים טיפת יין מן הכוס, עם הזרת, על כל מכה ומכה וכך גם על: דצ"ך עד"ש באח"ב)

אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים. ואלו הן:

דָם, צַפְרֵדַע, פְּנִים, עֲרוֹב, דָּבָר, שְׁחִין, בְּרֹד, אֲרָפָה, חֶשֶׁךְ, מַפֵּת בְּכוֹרוֹת:

רבי יהודה היה נותן בהם סמנים:

דצ"ך עד"ש באח"ב:

רבי יוסי הגלילי אומר מנין אתה אומר שלקו המצרים במצרים עשר מכות, ועל הים לקו חמשים מכות. במצרים מה הוא אומר, ויאמרו החרטמים אל פרעה אצבע אלהים הוא, ועל הים מה הוא אומר, ויֵרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת ה' וַיֵּאמְרוּ בְּה' וּבְמִשְׁה עַבְדוֹ, כִּמְה לָקוּ בְּאֶצְבַּע עֶשֶׂר מִכּוֹת, אָמֹר מֵעַתָּה בְּמִצְרַיִם לָקוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת:

רבי אליעזר אומר, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של ארבע מכות. שנאמר, ישלח בם חרון אפו עברה, וזעם, וצרה, משלחת מלאכי רעים. עברה אחת, וזעם שתיים, וצרה שלש, משלחת מלאכי רעים ארבע, אמור מעתה במצרים לקו ארבעים מכות, ועל הים לקו מאתיים מכות:

(המשך להסבר הקודם...)

מדוע רב כזה גדול וכה חכם, עשה מעשה "כזה פשוט" ולקח את האות הראשונה מכל מכה ו"נתן בהם סימנים?"
מה המסרים החבויים בעניין כה קטן?

נתחיל מהפשוט (פשוט) - כשנותנים למכות ראשי תיבות, קל לזכור את מה שארע ובתקופת חייו של רבי יהודה, קצת אחרי חורבן הבית, היה חשש שתשכח ההיסטוריה והעם יתפזר ויעלם. קל יותר לזכור את המכות עם ראשי תיבות... אם מתבוננים יותר לעומק, יש פה עניין של הבחנה בסימנים קטנים המרמזים על משהו גדול, או "פענוח רמזים". יש חכמים היודעים להבחין בסכנה טרם הגעתה, או כדברי חכמינו: "אין צורך לשתות את כל היס כדי להבחין אם הוא מלוח... טיפה אחת על הלשון מספיקה..."

ועוד בענייני סימנים - יש שני משפטים מדהימים בשפה היומית בהקשר של זוגיות ומשפחה והם: "מצא אשה - מצא טוב" (משלי י"ח, כב') וגם: "אשת חיל מי ימצא" (משלי ל"א, י'),

ונשאלת השאלה: מה עניין "מצא" לזוגיות מופלאה?

העניין הוא שכשאנחנו מחפשים משהו שאין לנו וקשה למצוא, או שאבד לנו, אנחנו נותנים בו סימנים כדי לזהות שאכן זה(!) הדבר ולא משהו דומה לו... וכבר הזכרנו בתחילת הערב את עניין ה"קידוש" כהבדלה בין משהו שהוא "מובחר, ורק שלי" ומכאן גם "הרי את מקודשת לי" שבחופה...

עניין אחרון בהקשר של סימנים, אדם עשיר נמדד מבחוץ, על ידי אחרים, לפי נכסיו ותרומתו לאחרים. אך תחושתו שלו, האישית, היא לפי סימנים קטנים. כך למשל בזוגיות: "המתבונן ברעייתו וסופר מעלותיה - עשיר. מונה חסרונותיה - עני מרוד" וכך גם בכל עניין ועניין. קידה.

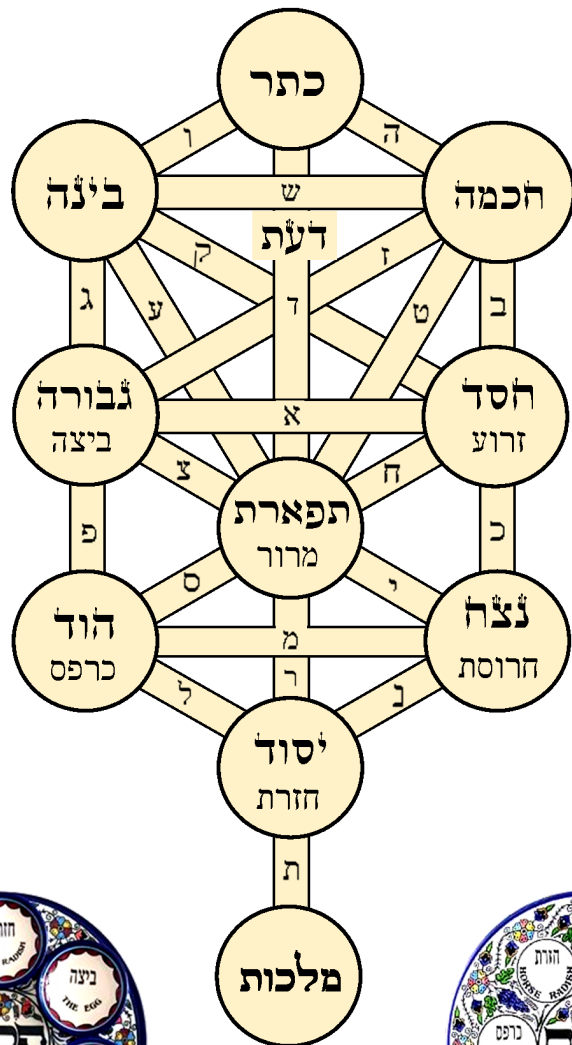

רבי עקיבא אומר, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של חמש מכות. שנאמר, ישלח בם חרון אפו, עברה, וזעם, וצרה, משלחת מלאכי רעים. חרון אפו אחת, עברה שתיים, וזעם שלש, וצרה ארבע, משלחת מלאכי רעים חמש, אמור מעתה, במצרים לקו חמשים מכות, ועל הים לקו חמשים ומאתים מכות:

כמה מעלות טובות למקום עלינו:

- אלו הוציאנו ממצרים, ולא עשה בהם שפטים. דינו:
- אלו עשה בהם שפטים, ולא עשה באלהיהם. דינו:
- אלו עשה באלהיהם, ולא הרג את בכוריהם. דינו:
- אלו הרג את בכוריהם, ולא נתן לנו את ממונם. דינו:
- אלו נתן לנו את ממונם, ולא קרע לנו את הים. דינו:
- אלו קרע לנו את הים, ולא העבירנו בתוכו בחרבה. דינו:
- אלו העבירנו בתוכו בחרבה, ולא שקע צרינו בתוכו. דינו:
- אלו שקע צרינו בתוכו, ולא ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה. דינו:
- אלו ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה, ולא האכילנו את המן. דינו:
- אלו האכילנו את המן, ולא נתן לנו את השבת. דינו:
- אלו נתן לנו את השבת, ולא קרבנו לפני הר סיני. דינו:
- אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה. דינו:
- אלו נתן לנו את התורה, ולא הכניסנו לארץ ישראל. דינו:
- אלו הכניסנו לארץ ישראל, ולא בנה לנו את בית הבחירה. דינו:

הטברים ובאורים

על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו, שהוציאנו ממצרים, ועשה בהם שפטים, ועשה באלהיהם, ונהרג את בכוריהם, ונתן לנו את ממונם, וקרע לנו את הים, והעבירנו בתוכו בחרבה, ושקע צרינו בתוכו, וספק צרכנו במדבר ארבעים שנה, והאכילנו את המן, ונתן לנו את השבת, וקרבנו לפני הר סיני, ונתן לנו את התורה, והכניסנו לארץ ישראל, ובנה לנו את בית הבחירה לכפר על כל עונותינו:

רבן גמליאל היה אומר כל-שלא אמר שלושה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן:

(כולם אומרים בחגיגות את שלושת המילים):

פסח מצה ומרור

פסח שהיו אבותינו אוכלים בזמן שבית המקדש היה קיים על שום מה? על שום שפסח הקדוש ברוך הוא על בתי אבותינו במצרים שנאמר: ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:

מגלה את המצות, מגביה את המצות ואומר:

מצה זו שאנו אוכלים על שום מה?

על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם שנאמר: ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם:

מגביה את המרור ואומר:

מרור זה שאנו אוכלים על שום מה?

על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים שנאמר: וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך

בְּכֹל דוֹר וְדוֹר חָיֵב אָדָם לְרֵאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ כְּאִילוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם

שְׁנֵאמַר:

וְהִגְדַתְּ לְבִנְךָ בַיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם
לֹא אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּלֶבֶד גָּאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵי אִפְּאוֹתֵנוּ גָּאֵל עַמֵּהוּם
שְׁנֵאמַר:

וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הִבִּיא אֶתְנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאֲבוֹתֵינוּ

מכסה את המצות, מגביה את הכוס ואומר בשמחה ובקול רם:

לְפִיכֶן אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים

לְהוֹדוֹת לְהֵלֵל לְשַׁבַּח
לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר
לְבָרֵךְ לְעֹלָה וּלְקַלֵּס
לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ
אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֹהִי
הוֹצִיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת
מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה
מֵאֲבֵל לְיוֹם טוֹב
וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוּלָה
וּמִשְׁעָבוֹד לְגֵאוּלָה

וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁירָה חֲדָשָׁה הַלְלוּיָהּ

מניח את הכוס, מגלה את המצות ואומר בשמחה ובקול רם:

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה. הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה:

יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבוֹרָךְ. מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

מִמְזֻרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ. מִהֲלֵל שֵׁם יְהוָה:

רַם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה. עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:

מִי כִּי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמְּגַבִּיהֵי לְשִׁבְתָּ:

הַמְּשִׁפִּילֵי לְרֵאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ:

מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל. מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן:

לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים. עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ:

מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת. אִם הַבְּנִים שְׂמִיחָה. הַלְלוּיָהּ:

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.

בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לוֹעֵז:

הִיָּתָה יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשֻׁלוֹתָיו:

הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס. הַיַּרְדֵּן יָסַב לְאַחֹר:

הַהָרִים רָקְדוּ כְּאִילִים. גְּבְעוֹת כְּבָנֵי צֹאן:

מֵה לָךְ הַיָּם כִּי תִנוּס. הַיַּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֹר:

הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאִילִים. גְּבְעוֹת כְּבָנֵי צֹאן:

מִלִּפְנֵי אֲדוֹן חוֹלֵי אָרֶץ. מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב:

הַהִפְכֵי הַצּוֹר אָגַם מַיִם. חִלְמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מַיִם:

מכסה את המצות, מגביה את הכוס ואומר בשמחה ובקול רם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר גָּאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם

וְהִגִּיעָנוּ הַלִּילָה הַזֶּה לְאֹכֵל בּוֹ מִצֵּה וּמְרוּר

כֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

יִגִּיעָנוּ לְמוֹעֲדֵים וְלִרְגָלִים אַחֵרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשִׁלוֹם

שְׂמִיחִים בְּבִגְדֵי עִירָךְ וְשִׁשִׁים בְּעִבּוֹדְתֶךָ

וְנֹאכֵל שֵׁם מִן הַזֹּבְחִים וּמִן הַפִּסְחִים

אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחֶךָ לְרִצּוֹן

וְנוֹדָה לָךְ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלָּתֵנוּ וְעַל פְּדוּתֵנוּ נִפְשָׁנוּ

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה גָּאֵל יִשְׂרָאֵל

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות כוס שני של ארבע כוסות, לשם יחוד קודש א פריד
הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

שותים כוס שני בהסבת שמאל

רְחֵצָה

נוטלים את הידיים לסעודה ומברכים על הנטילה:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים

מוציא

נוטל בשתי ידיו את המצות ואומר:

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות אכילת מצה, לשם יחוד קודש א פריד הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ

מצה

אוחז בידיו את המצה העליונה והפרוסה ומברך:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מצה

נוטל לעצמו ונותן לכל אחד מן המסובים כזית (29 גרם), מן המצה העליונה וכזית מן הפרוסה (או שכל אחד ואחד לוקח לעצמו כשני זיתים מן המצה השמורה שלפניו) ואוכלים בהסבת שמאל בלי הפסקה כלל. יזהר שלא להפסיק בדיבור שאינו לצורך הסדר משעה שנטל ידיו ועד שיגמור אכילת "כורך".

מרור

נוטל כזית מרור לעצמו ולכל המסובים, טובלו בחרוסת ומנער כדי שישאר טעם מרירותו.

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות אכילת מרור, לשם יחוד קודש א פריד הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מרור

אוכלים בלי הסבה

כורך

בוצע את המצה התחתונה, ונוטל ממנה כזית וכורך עמה כזית מן המרור-חזרת (טבול בחרוסת או אינו טבול-כפי המנהג), מצה למעלה ומצה למטה ומרור-חזרת באמצע. וכך הוא מחלק למסובים (או שכל אחד מהם נוטל מן המצה השמורה שלפניו וכורך). אין מברכים על 'כורך' אלא אומרים:

זכר למקדש - כהלל כן עשה הלל בזמן שבית המקדש היה קיים היה כורך פסח מצה ומרור ואוכל ביחד לקיים מה שנאמר: על מצות ומררים לאכלהו:

אוכלים בהסבת שמאל

שולחן עורך

קודם שמתחילים בסעודה, נוהגים לאכול ביצה במי מלח אוכלים ושותים כברכת ה' אשר נתן. ויזהר שלא ימלא כרסו יותר מדי, כדי שיאכל אחר-כך כזית אפיקומן לתאבון. ראוי להזכיר בסעודה דברי תורה מענין היום.

צפון

בגמר הסעודה מוציא את פרוסת המצה שהצפין בתחילת הסדר לאפיקומן, נוטל כשני זיתים ונותן גם למסובים (או שהם נוטלים מן המצה השמורה שלפניהם) ואוכלים בהסבת שמאל.

פרך

מוזגים כוס שלישי ונוטלים מים אחרונים. שלשה שאכלו כאחד חייבים לזמן. ונוהגים שבליל הסדר בעל הבית מזמן אף אם יש אורח.

שיר המעלות בשוב יהוה את שיבת ציון היינו כחלמים:

אז ימלא שחוק פינו ולשונו רנה. אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם אלה: הגדיל יהוה לעשות עמנו. היינו שמחים: שובה יהוה את שבתנו כאפיקים בנגב; הזרעים בדמעה ברנה יקצרו: הלוך ילך ובכה נשא משך הזרע. בא יבא ברנה. נשא אלמתיו:

שלושה שאכלו כאחד חייבים בזימון, וכך מזמנים:

המזמן אומר - רבותי נברך:

המסובים עונים - יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם:

המזמן חוזר יהי שם וכו':

ברשות מרנן ורבותי נברך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו:

ואומרים המסובים ואח"כ המברך:

ברוך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

והמזמן חוזר: ברוך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

מי שלא אכל עונה:

ברוך (אלהינו) ומבורך שמו תמיד לעולם ועד: ברוך הוא וברוך שמו:

ברוך

אתה יהוה אלהינו מלך העולם. הזן את העולם כלו. בטובו בחן בחסד וברחמים. הוא נותן לחם לכל בשר. כי לעולם חסדו. ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד. בעבור שמו הגדול. כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא. כאמור. פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ברוך אתה יהוה. הזן את הכל:

נוודה

לך יהוה אלהינו. על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה. ועל שהוצאתנו יהוה אלהינו מארץ מצרים. ופדיתנו מבית עבדים. ועל בריתך שחתמת בבשרנו. ועל תורתך שלמדתנו. ועל חקיך שהודעתנו. ועל חיים חן וחסד שחוננתנו. ועל אכילת מזון שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד. בכל יום ובכל עת ובכל שעה: ועל הכל יהוה אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך. יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד: כפתוב. ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך: ברוך אתה יהוה. על הארץ ועל המזון:

רחם

נא יהוה אלהינו על ישראל עמך. ועל ירושלים עירך. ועל ציון משכן כבודך. ועל מלכות בית דוד משיחך. ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו: אלהינו. אבינו. רענו זוננו פרנסנו וכלכלנו והרוחנו. והרנח לנו יהוה אלהינו מהרה מכל צרותינו. ונא אל תצריכנו יהוה אלהינו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. כי אם לידך המלאה. הפתוחה. הקדושה והרחבה. שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד:

בשבת אומרים:

רצה והחליצנו יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבת בו ולנוח בו באהבה במצות רצונך וברצונך הניח לנו יהוה אלהינו שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו והראנו יהוה אלהינו בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון משיח בן דוד עבדך וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים (טובים) ולשלום ביום חג המצות הזה: וזכרנו יהוה אלהינו בו לטובה ופקדנו בו לברכה והושיענו בו לחיים טובים. ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו ורחם עלינו והושיענו כי אליך עינינו כי אל מלך חנון ורחום אתה:

ובנה ירושלים

עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה.

בונה ברחמי ירושלים. אמן:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. האל. אבינו. מלכנו. אדירנו. בוראנו. גואלנו. יוצרנו. קדושנו קדוש יעקב. רוענו רועה ישראל. המלך הטוב והמטיב לכל. שבכל יום ויום הוא הטיב הוא מטיב הוא ייטיב לנו. הוא גמלנו הוא גומלנו הוא יגמלנו לעד לחן ולחסד ולרחמים ולרוח. הצלה והצלחה. ברכה וישועה. נחמה. פרנסה וכלכלה. ורחמים וחסים ושלוש וכל טוב. ומכל טוב לעולם אל יחסרנו. אמן:

הרחמן הוא ימלך עלינו לעולם ועד:

הרחמן הוא יתברך בשמים ובארץ:

הרחמן הוא ישתבח לדור דורים. ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים. ויתהדר בנו לעד ולעולמי עולמים:

הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד:

הרחמן הוא ישבר עלנו מעל צנארנו והוא יוליכנו קוממיות לארצנו:

הרחמן הוא ישלח לנו ברכה מרבה בבית הזה ועל שלחן זה שאכלנו עליו:

הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונחמות:

הַרְחַמֵּן הוּא יְבָרֵךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת (אִמִּי מוֹרֵתִי) בְּעַלֹּת הַבַּיִת הַזֶּה. אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחַמֵּן הוּא יְבָרֵךְ אוֹתִי (וְאָבִי וְאִמִּי) וְאֶשְׁתִּי וְזַרְעִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי, אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ. כִּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרְכֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל מִכְּל. כָּל. כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכַּה שְׁלֵמָה. וְנֹאמַר אֲמֵן:
בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ זְכוֹת שֶׁתְּהֵא לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם. וְנִשְׂא בְּרַכָּה מֵאֵת יְהוָה. וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְנִמְצָא חֵן וְשִׂכָּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יְהִי רַצוֹן שְׁלֵא יְבוֹשׁ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָּיו. וְיִהְיֶה נְכֻסָּיו וְנְכֻסֵּינוּ מוֹצֵלְחִים וְקָרוֹבִים לְעִיר. וְאֵל יִשְׁלוּט שְׁטָן לֹא בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוּר חֲטָא וְעִבְרִיהָ וְעוֹן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

לשבת - הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

הַרְחַמֵּן הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שְׁכָלוּ טוֹב: לְיוֹם שְׁכָלוּ אַרְוֶךְ לְיוֹם שְׁצַדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָּה וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְיִין מְזִיו הַשְּׂכִינָה וְיִהְיִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם:

הַרְחַמֵּן הוּא יִזְכְּנוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא:

מְגִדוּל יְשׁוּעוֹת מְלָכּוּ וְעֵשָׂה חֶסֶד לְמִשִּׁיחוֹ לְדוֹד וְלִזְרַעוֹ עַד עוֹלָם:

עֵשָׂה שְׁלוֹם בְּמָרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן:
יִרְאוּ אֶת יְהוָה קְדוֹשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדוֹרְשֵׁי

יְהוָה לֹא יַחְסְרוּ כָּל טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ: פּוֹתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רַצוֹן: בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה וְהִיא יְהוָה

מִבְּטָחוֹ: נַעַר הִיִּיתִי גַם זְקֵנְתִי וְלֹא רָאִיתִי צַדִּיק נֶעְזֵב וְזַרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לָחֵם: יְהוָה עֲזֵ לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם:

הַנְּנִי מוֹכֵן וּמוֹזֵמֵן לְקִיִּים מִצּוֹת כּוֹס שְׁלִישֵׁי שֶׁל אַרְבַּע כּוֹסוֹת, לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיהָ עַל יָדֵי הַהוּא טְמִיר וְנִעְלַם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן

שותים בהסבת שמאל

מוֹזָגִים כּוֹסוֹ שֶׁל אֱלֹהֵינוּ, פּוֹתְחִים אֶת הַדְּלֵת וְאוֹמְרִים (וַיֵּשׁ שְׁנוֹהֵגִים לּוֹמַר בְּעִמְדָה):

שִׁפְךָ חֶמְתְּךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ

וְעַל מַמְלְכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ:

כִּי אֲכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נֹוֹהוּ הַשְּׁמוֹ:

שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם וְעִמְךָ וְחֵרוֹן אִפְךָ יִשְׁיִגֶם

תִּרְדֹּף בְּאִף וְתִשְׁמִדֵם מִתַּחַת שְׁמֵי יְהוָה

הַלֵּל

מוֹזָגִים כּוֹס רַבִּיעִי וְגוֹמְרִים עֲלֵינוּ אֶת הַהֵלֵל

לא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ. כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד. עַל חֶסֶדְךָ עַל אֲמַתְךָ:

לְמָה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם. אֵיךְ נָא אֱלֹהֵיהֶם:

וְאֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמִּים. כָּל אֲשֶׁר חִפֵּץ עֲשֵׂה:

עֲצִבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה יָדֵי אָדָם:

פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ. עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:

אֲזָנוֹת לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ. אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְחוּן:

יָדֵיהֶם וְלֹא יִמְשִׁיחוּ. רַגְלֵיהֶם וְלֹא יִהְלְכוּ. לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם:

כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם. כָּל אֲשֶׁר בְּטַח בָּהֶם:

יִשְׂרָאֵל בְּטַח בִּיהוָה. עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא:

בֵּית אֶהְרֵן בְּטַחוּ בִּיהוָה. עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא:

יִרְאִי יְהוָה בְּטַחוּ בִּיהוָה. עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא:

יְהוָה זָכְרָנוּ יְבָרֵךְ. יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל. יְבָרֵךְ אֶת בֵּית אֶהְרֵן:

יְבָרֵךְ יִרְאִי יְהוָה. הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים:

יִסַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם. עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם:

בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה. עֲשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ:

הַשְּׁמַיִם שְׁמִים לַיהוָה. וְהָאָרֶץ נְתַן לְבְנֵי אָדָם:

לֹא הִמְתִּים יְהַלְלוּ יְהוָה. וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי דוֹמָה:

וְאִנְחָנוּ נְבָרֵךְ יְהוָה. מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. הַלְלוּיָהּ:

אַהֲבָתִי כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי:

כִּי הִטָּה אֲזֵנוּ לִי וּבִימֵי אַקְרָא:
 אֶפְפוּנֵי חֲבַלֵי מוֹת וּמִצְרֵי שְׁאוֹל מִצְאוּנֵי צָרָה וַיְגוֹן אֲמָצָא:
 וּבִשְׁם יְהוָה אַקְרָא אָנֹכִי יְהוָה מִלְטָה נִפְשִׁי:
 חֲנוּן יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מִרְחָם:
 שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה דְלוֹתַי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ:
 שׁוּבֵי נִפְשֵׁי לְמִנוּחֵיכֶם כִּי יְהוָה גָּמַל עֲלֵיכֶם:
 כִּי חֲלַצְתָּ נִפְשֵׁי מִמּוֹת אֶת עֵינַי מִן דַּמְעָה אֶת רַגְלֵי מִדְּחִי:
 אֶת־הַלֶּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים:
 הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד:
 אֲנִי אִמַּרְתִּי בַחֲפוּזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה אֲשִׁיב לַיהוָה כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי:

כּוֹס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְהוָה אַקְרָא:
 נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ:
 יִקָּר בְּעֵינֵי יְהוָה הַמּוֹתֶה לַחֲסִידָיו:
 אָנֹכִי יְהוָה כִּי אֲנִי עֲבַדְךָ אֲנִי עֲבַדְךָ בֵּן אֲמַתְךָ פִּתְחַת לְמוֹסְרֵי:
 לֶךְ אֲזַבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבִשְׁם יְהוָה אַקְרָא:
 נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ:
 בַּחֲצֵרוֹת בֵּית יְהוָה בְּתוֹכְכִי יְרוּשָׁלַיִם הִלְלוּהָ:

הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹת:

כִּי גָבַר עֲלֵינוּ חֲסֵדוֹ וְאַמֵּת יְהוָה לְעוֹלָם הִלְלוּהָ:

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב.

יֹאמְרוּ נָא יִשְׂרָאֵל.

יֹאמְרוּ נָא בֵּית אֱהֲרֹן.

יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה.

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

מִן הַמִּצֵּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה לִי לֹא אִירָא מַה יַעֲשֶׂה לִּי

אָדָם: יְהוָה לִי בַעֲזוּרָי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשִׁנְאֵי טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבֶּטֶח
 בְּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבֶּטֶח בְּנִדְיָבִים: כָּל גּוֹיִם סָבּוּנֵי בִשְׁם יְהוָה
 כִּי אֲמִילָם: סְבוּנֵי גַם סָבּוּנֵי בִשְׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם:

סְבוּנֵי כְּדַבּוּרֵימ. דַּעְכוּ כָּאֵשׁ קוֹצִים. בִּשְׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: דַּחַה דְּחִיתַנִּי
 לְנִפְל. וַיְהוָה עֲזָרְנִי עֲזֵי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה
 בְּאֶהְלֵי צַדִּיקִים. יִמִּין יְהוָה עֲשֶׂה חֵיל: יִמִּין יְהוָה רֹמְמָה. יִמִּין יְהוָה עֲשֶׂה
 חֵיל: לֹא אָמוֹת כִּי אַחִיָּה וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנֵנִי:
 פִּתְחוּ לִי שַׁעְרֵי צַדִּיק אָבָא בָּם אוֹדָה יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ:
 אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתַנִּי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה. אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתַנִּי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה.
 אֲבָן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. אֲבָן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.
 מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת. הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ.

מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת. הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ.

זֶה הַיּוֹם עֲשֶׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בוֹ: זֶה הַיּוֹם עֲשֶׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
 בוֹ:

אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא: אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא:

אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא: אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא:

בְּרוּךְ הֵבֵא בִשְׁם יְהוָה בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה:

בְּרוּךְ הֵבֵא בִשְׁם יְהוָה בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה:

אֵל יְהוָה וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּ חַג בְּעִבּוֹתֵימ. עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ:

אֵל יְהוָה וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּ חַג בְּעִבּוֹתֵימ. עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ:

אֵלֵי אֶתָּה וְאוֹדְךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמָךְ:

אֵלֵי אֶתָּה וְאוֹדְךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמָךְ:

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

יְהַלְלוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ.
 וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאָרוּ וַיִּשׁוּרְרוּ וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ
 וַיִּקְדִּישׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מִלְּכֵנוּ תְּמִיד. כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת. וְלִשְׁמַךְ נָא לְזַמֵּר. כִּי
 מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל:

הודו ליהוה פי טוב.

הודו לאלהי האלהים.
הודו לאדני האדנים.
לעשה נפלאות גדולות לבדו.
לעשה השמים בתבונה.
לרוקע הארץ על המים.
לעשה אורים גדלים.
את השמש לממשלת ביום.
את הירח וכוכבים לממשלות בלילה.
למכה מצרים בבכוריהם.
ויצא ישראל מתוכם.
ביד חזקה ובזרוע נטויה.
לגזר ים סוף לגזרים.
והעביר ישראל בתוכו.
ונער פרעה וחילו בים סוף.
למוליך עמו במדבר.
למכה מלכים גדלים.
ויהרג מלכים אדירים.
לסיחון מלך האמרי.
ולעוג מלך הבשן.
ונתן ארצם לנחלה.
נחלה לישראל עבדו.
שבשפלנו זכר לנו.
ויפרקנו מצרינו.
נותן לחם לכל בשר.
הודו לאל השמים.

פי לעולם חסדו:

כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:

נְשַׁמֵּת כָּל חַי תְּבַרַךְ אֶת שִׁמְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל בָּשָׂר תִּפְאָר
וּתְרוּמָם וְזִכְרְךָ מִלְּכֵנוּ תָמִיד:

מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ.
פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמַפְרִינֵס וְעוֹנֶה וּמִרְחָם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ עוֹזֵר
וְסוֹמֵךְ אֵלָא אַתָּה:

אֱלֹהֵי הַרְאִשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלֹהֵי כָּל בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל תּוֹלְדוֹת. הַמְהַלֵּל
בְּכָל (בְּרוּב) הַתְּשַׁבְּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים:
וַיְהִי עַר. הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשָׁנִים. וְהַמְקִיץ נֹרְדָמִים. (מְחִיָּה
מֵתִים וְרוֹפֵא חוֹלִים פּוֹקֵחַ עוֹרִים וְזוֹקֵף כְּפוּפִים) וְהַמְשִׁיחַ אֱלֹמִים. וְהַמְתִּיר
אֲסוּרִים. וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. וְהַמְפַּעֵנֵת נַעֲלָמִים. וְלֶךְ לְבַדֵּךְ
אֲנַחְנוּ מוֹדִים:

וְאֵלֹ פִּינוּ מֵלֹא שִׁירָה כִּים. וְלִשׁוֹנֵנוּ רְנָה כְּהַמּוֹן גְּלוּי. וּשְׁפָתוֹתֵינוּ שִׁבַּח
כְּמַרְחָבֵי רִקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מֵאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ וְכִירַח. וַיְדִינוּ פְרוֹשׁוֹת כְּנֹשְׂרֵי שָׁמַיִם.
וְרַגְלֵינוּ קָלוֹת כְּאֵילוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ מִסְפִּיקִים לַהֲוֹדוֹת לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. וְלִבְרַךְ אֶת שִׁמְךָ מִלְּכֵנוּ. עַל אַחַת מֵאַלְף אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבֵּי
רַבּוֹת פְּעָמִים. הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת שְׁעִשִׂית עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ:
מִלְּפָנִים מִמְצָרִים גְּאֵלְתָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרַעַב וְנָתַנּוּ.
וּבְשִׁבְעַת כֹּלְכָלְתָּנוּ. מִמְּחַרְבַּת הַצֵּלְתָּנוּ. וּמִדְּבַר מִלְּטָתָנוּ. וּמִחֲלָיִם רָעִים וְרַבִּים
וְנֶאֱמָנִים דְּלִיתָנוּ:

עַד הִנֵּה עֲזָרוֹנוּ רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוֹנוּ חֶסֶדֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וְאֵל תִּשְׁשֵׁנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ לְנִצָּח:

עַל כֵּן אֲבָרִים שִׁפְלַגְתָּ בָנוּ. וְרוּחַ וּנְשִׁמָּה שִׁנַּפַּחַת בְּאַפֵּינוּ. וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַת
בְּפִינוּ. הֵן הֵם. יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאָרוּ וַיִּשְׁוֹרוּ וַיְרוּמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ
וַיִּמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מִלְּכֵנוּ תָמִיד:

כִּי כָּל פֶּה לָךְ יוֹדֶה. וְכָל לִשׁוֹן לָךְ תִּשְׁבַּע. וְכָל עֵין לָךְ תִּצְפֶּה. וְכָל בֶּרֶךְ לָךְ
תִּכְרַע. וְכָל קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל הַלְּבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל קָרֵב וְכָלִיּוֹת
יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ. כְּדָבָר שְׁכָתוֹב. כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה יְהוָה מִי כְמוֹךָ. מַצִּיל עַנִּי
מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ. וְעַנִּי וְאֲבִיוֹן מִגּוֹזְלוֹ. שׁוֹעֵת עַנִּיִּים אַתָּה תִּשְׁמַע. צַעֲקַת הַדָּל
תִּקְשִׁיב וּתוֹשִׁיעַ:

מי ידמה לך. ומי ישוה לך. ומי יערך לך. האל הגדול הגבור והנורא
אל עליון. קונה שמים וארץ:

נהללך ונשבחך ונפאריך ונברך את שם קדשך. כאמור. לדוד. ברכי נפשי
את יהוה. וכל קרבי את שם קדשו:

האל בתעצמות עזך. הגדול בכבוד שמך.

הגבור לנצח והנורא בנוראותיך:

המלך היושב על כסא רם ונשא:

שוכן עד מרום וקדוש שמו.

וכתוב רננו צדיקים ביהוה. לישרים נאנה תהלה.

בפי ישרים תתרומם.

ובשפתי צדיקים תתברך.

ובלשון חסידים תתקדש.

ובקרוב קדושים תתהלל:

ובמקהלות רבבות עמך בית ישראל. ברנה יתפאר שמך מלכנו בכל דור
ודור. שכן חובת כל היצורים. לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו.
להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר ולנצח לברך לעלה ולקלס. על
כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך:

ויבין ישתבח שמך לעד מלכנו. האל המלך הגדול והקדוש בשמים

ובארץ. כי לך נאה יהוה אלהינו ואלהי אבותינו:

שיר ושבחה. הלל וזמרה. עוז וממשלה. נצח גדלה וגבורה. תהלה

ותפארת. קדשה ומלכות:

ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש. ומעולם ועד עולם אתה אל:

ברוך אתה יהוה.

אל מלך גדול ומהלל בתשבחות.

אל ההודאות. אדון הנפלאות.

בורא כל הנשמות. רבון כל המעשים.

הבוחר בשירי זמרה.

מלך יחיד אל חי העולמים:

כוס רביעית

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות כוס רביעי של ארבע כוסות, לשם יחוד קודשא
ברוך הוא ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

שותים בהסבת שמאל ומברכים ברכה אחרונה

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם על: על הגפן ועל פרי הגפן:

ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והנחלת
לאבותינו לאכל מפריה ולשבוע מטובה, רחם (נא) יהוה אלהינו על
ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ועל מזבחך ועל
היכלך, ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו והעלנו לתוכה ושמחנו
בבנינה ונאכל מפריה ונשבוע מטובה ונברכך עליה בקדשה ובטהרה:

בשבת - ורצה והחליצנו ביום השבת הזה:

ושמחנו ביום חג המצות הזה:

כי אתה יהוה טוב ומטיב לכל

ונודה לך על הארץ ועל פרי הגפן:

ברוך אתה יהוה על הארץ ועל פרי הגפן: (באיי ועל פרי גפנה):

נרצה

בחוץ לארץ נוהגים שביליל הסדר השני סופרים כאן! ספירת העומר,
בישראל סופרים בערבו של היום שלאחר הסדר (מחר)

חַסֵּל סְדוּר פֶּסַח פְּהֵלְכָתוּ.

בְּכֹל מִשְׁפָּטוֹ וְחֻקָּתוֹ.

בְּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסִדֵּר אוֹתוֹ.

בְּן נִזְכָּה לַעֲשׂוֹתוֹ.

זָךְ שׁוֹכֵן מְעוֹנָה.

קוֹמֵם קֹהֵל עֲדַת מִי מִנָּה.

בְּקִרְוֵב נֵהַל נִטְעֵי כֶּנֶה.

פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרִנָּה:

ובכן ויהי בחצי הלילה:

אז רוב נסים הפלאת בלילה.
בראש אשמורת זה הלילה.
גר צדק נצחתו כנחלק לו לילה.
ויהי בחצי הלילה:
דנת מלך גרר בחלום הלילה.
הפחדת ארמי באמש לילה.
וישר ישראל למלאך ויוכל לו לילה.
ויהי בחצי הלילה:
זרע בכורי פתרוס מחצת בחצי הלילה.
חילם לא מצאו בקומם בלילה.
טיסת נגיד חרושת סלית בכוכבי לילה.
ויהי בחצי הלילה:
יעץ מחרף לנופף אווי הובשת פגריו בלילה.
כרע בל ומצבו באישון לילה.
לאיש חמודות נגלה רז חזות לילה.
ויהי בחצי הלילה:
משתכר בכלי קדש נהרג בו בלילה.
נושע מבור אריות פותר בעתותי לילה.
שנאה נטר אגגי וכתב ספרים בלילה.
ויהי בחצי הלילה:
עוררת נצחך עליו בנדד שנת לילה.
פורה תדרוך לשומר מה מלילה.
צרח כשומר ושח אתא בקר וגם לילה.
ויהי בחצי הלילה:
קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה.
רם הודע כי לך היום אף לך הלילה.
שומרים הפקד לעירך כל היום וכל הלילה.
תאיר כאור יום חשכת לילה.
ויהי בחצי הלילה:

ובכן ואמרתם זבח פסח

אומץ גבורותיך הפלאת בפסח
בראש כל מועדות נשאת פסח
גלית לאזרחי חצות ליל פסח
ואמרתם זבח פסח
דלתיו דפקת כחם היום בפסח
הסעיר נוצצים עוגות מצות בפסח
ואל הבקר רץ זכר לשור ערך פסח
ואמרתם זבח פסח
זועמו סדומים ולוהטו באש בפסח
חולץ לוט מהם ומצות אפה בקץ פסח
טאטאת אדמת מוֹף ונוף בעברך בפסח
ואמרתם זבח פסח
יה ראש כל און מחצת בליל שמור פסח
כפיר על בן בכור פסחת בדם פסח
לבלתי תת משחית לבוא בפתחי בפסח
ואמרתם זבח פסח
מסוגרת סגרה בעתותי פסח
נשמדה מדין בצליל שעורי עומר פסח
שורפו משמני פול ולוד ביקד יקוד פסח
ואמרתם זבח פסח
עוד היום בנוב לעמוד עד געה עונת פסח
פס יד כתבה לקעקע צול בפסח
צפה הצפית ערוך השלחן בפסח
ואמרתם זבח פסח
קהל כנסה הדסה צום לשלש בפסח
ראש מבית רשע מחצת בעץ חמשים בפסח
שתי אלה רגע תביא לעוצית בפסח
תעוז ירך תרום ימינך כליל התקדש חג פסח
ואמרתם זבח פסח

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

אֲדִיר בְּמִלּוּכָה בַּחֹר פְּהֶלְכָה גְדוּדָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

דְּגוּל בְּמִלּוּכָה הַדּוּר פְּהֶלְכָה וְתִיקִיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

זַפְּאֵי בְּמִלּוּכָה חֶסֶן כְּהֶלְכָה טַפְסָרְיוֹ יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

יְחִיד בְּמִלּוּכָה כְּבִיר כְּהֶלְכָה לְמוּדָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

מְרוֹם בְּמִלּוּכָה נוֹרָא כְּהֶלְכָה סְבִיבָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

עֲנָיו בְּמִלּוּכָה פּוֹדָה כְּהֶלְכָה צְדִיקִיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

קְדוּשׁ בְּמִלּוּכָה רַחוּם כְּהֶלְכָה שְׁנֵאֲנָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

תְּקִיף בְּמִלּוּכָה תּוֹמֵךְ כְּהֶלְכָה תְּמִימָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לֵר וְלָר, לֵר פִּי לֵר, לֵר אֵף לֵר, לֵר הִי הִמְמַלְכָה.

פִּי לֹא נִאָה פִּי לֹא יֵאָה

אֲדִיר הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

בַּחֹר הוּא גְדוּל הוּא דְגוּל הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

הַדּוּר הוּא וְתִיק הוּא זַפְּאֵי הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

חֶסֶד הוּא טְהוֹר הוּא יְחִיד הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

כְּבִיר הוּא לְמוּד הוּא מְלַךְ הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

נוֹרָא הוּא סְגִיב הוּא עֲזוּז הוּא פּוֹדָה הוּא צְדִיק הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

קְדוּשׁ הוּא רַחוּם הוּא שְׁדֵי הוּא תְּקִיף הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקִרּוּב, בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּקִרּוּב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקִרּוּב.

